

»Agenda 21« og beslutningerne på topmødet i Rio til reel handling.

Det er de rigeste lande, der bærer ansvaret først og fremmest frem for de fattigste lande. De rige lande bærer ansvaret, fordi man ikke i tilstrækkelig grad har villet overføre økonomiske ressourcer i form af bistand til de fattigste lande, sådan at de kunne leve op til deres forpligtelser med hensyn til at skabe en bæredygtig udvikling.

Man har ikke levet op til sine forpligtelser på gældsområdet i forhold til at sikre de nødvendige investeringer i udviklingslandene eller den vigtige bæredygtige teknologi, som jo altså også er nødvendig for at få skabt en bæredygtig udvikling.

Derfor er det selvfølgelig vigtigt med en grundig forberedelse af topmødet i Johannesburg 2002, og Danmark har som EU-formandskabsland på det område ikke bare en central position, men også et særligt ansvar i den forbindelse.

EU-formandskabet giver Danmark nogle unikke muligheder for også at bære en ny global aftale igennem, som forpligter, og ikke mindst forpligter de rigeste lande, herunder EU selv.

Det er vigtigt, at man når frem til en ny global aftale for en bæredygtig udvikling, og at det også bliver understreget, at en sådan global aftale indebærer et globalt partnerskab. Det flugter jo i øvrigt meget godt med vores egen »Partnerskab 2000«-strategi netop at fokusere på spørgsmålet omkring globalt partnerskab på spørgsmålet om et differentieret ansvar, sådan som ministeren også har gjort rede for det her i dag.

Efter vores opfattelse er det vigtigt, at man når længere på de områder, jeg allerede har opregnet, hvor jeg mener, at de rigeste lande har svigtet. Det er især på de områder, at Danmark må gå i front også som bærere af EU's formandskab. Danmark må påtage sig politisk lederskab i den sammenhæng.

Derfor er jeg enig i – jeg tror også, at statsministeren meget stærkt understregede, at det er vigtigt – at Danmark holder fast i den høje ulandsbistand på 1 pct. af bruttonationalindkomsten, vi giver. Ikke fordi kvantitet alene gør det, men fordi det jo altså også er forudsætningen for, at vi kan give en kvalitativ god bistand, plus det, at det vil være en katastrofe, hvis Danmark her, kort tid før vi også står med EU-formandskabsførertrøjen på, giver det signal, at det også er i orden med os, som det desværre har været for en række af vores nabolande og Vest-

landene i det hele taget, at nu kan man give køb på forpligtelsen i forhold til de fattigste lande.

Det må ikke være Danmarks position, og jeg er meget glad for regeringens klare holdning i dag og også den kraftige afstandtagen fra de partier, som foreslår, at de fattigste i denne verden skal bøde for vores egen leven-over-evne.

Afkobling af økonomisk vækst på den ene side og miljøbelastning og øget ressourceforbrug på den anden er vigtigt. Danmark har her meget at byde på, som vi ser det fra Kristeligt Folkepartis side. Det er på mange måder lykkedes os her at få afgjort denne afkobling i praksis.

På trods af mange års økonomisk vækst, også i Danmark, ja, så er det lykkedes os at holde energiforbruget i skak, få reduceret f.eks. CO₂-udslippet, og på affalds- og kemikalieområdet er vi også nået et ganske pænt stykke ad vejen, selv om vi da også skal komme videre ad den vej.

Når jeg nævner det her, er det jo, fordi det dels giver forhåbninger om, at den afkobling kan lykkes andre steder her på kloden og altså ikke bare i Danmark, men dels også for at understrege, at vi også nationalt har et ansvar for, at det rent faktisk sker. At Danmark, som et af verdens rigeste lande med de økonomiske og teknologiske muligheder, vi har, i virkeligheden kan være med til at vise vejen også som foregangsland på de her områder og også har gjort det.

Det er vigtigt, at vi i modsætning til f.eks. USA ikke vælger at springe over, hvor gærdet er lavest, men fortsætter med at leve op til de forpligtelser, som vi har påtaget os internationalt, og de mål, som vi også har sat os nationalt i forhold til de klimastrategier, som er vedtaget.

Også Kristeligt Folkeparti finder det forkasteligt, at USA under den nye Bush-administration har kastet vrage på Kyotoaftalen og dermed også spænder ben for et gennembrud på det område internationalt. Det er vigtigt, at vi agerer internationalt, men det er også vigtigt, at vi ikke glemmer det nationale ansvar.

Internationalt er vores platform jo helt afgørende også EU, og selv om EU på mange måder har spillet en aktiv rolle i de internationale klimaforhandlinger, også i forhold til udviklingsbistand ikke mindst under den nye kommissær, må jeg også understrege, at EU altså ikke altid har spillet nogen speciel glorieværdig rolle hverken i forhold til de fattigste i denne verden eller i forhold til at være bannerfører på klimaområdet.